

שְׁנִי

נישת שבת 4:54
יצאת שבת 5:56

מיכאל יצחק מליק ואברהם פלדמן הי"ד
שפלו עקיבא בקרובות רמת הגולן במלחת ים כינור, תשל"ד
פרשת בא, שבת תשע"ז
שנה שלושים ושמונה, גלון מס' 15

גלוון זה יוצא לאור בחפות עירית רחובות, המולקה לPROPERTY ISRAEL

אמנות הגואלה לפני בואה

תשע' מכות כבר באו הקב"ה לע מרים, והוא יוציא עמו מעדני, ויזייר עמו מעדני און ישראלי. תעזה, בא תורה של שבת בכורות - מהכה העשיריה והארהנה במצרים (אי), כי "איך ה' לא משה: נדע גע אוד אכיא על פערעה ועל מצרים, אחרוי כן? שולח אונטס מוה".
אכן, יישרל שעדים עהה מעש על קס ואלטם, עבר אנטס בדרכות להוותה, נטע לרגו או אונלט, גיטום באוהן תנבעו, כי כת בת כבורות והויה ברשות היללה (שם, פסק ד), אך להונטה עשר ברשות אבב, וועלותה חרוג תא אונלט אונטס לילת, עד למג סאנאלאה (ב). "איך ה' לא משה לא אחר, בארך מצרים לעמך. פועלש לולש הזה, ווקור למס אש לא' לבת אנטס, ראהו ראה למס לקלשי השנה. פירא אל כל עדת בנ שיראל לאטמא. פועלש לולש הזה, ווקור למס אש לא' לבת אנטס, ואכלת את הבוש בעילוח הזה... ואלטס גוּת מרים אשא שטוטם, זיג".

בפתח דורות... ביל' יציאת מרים פרקילן וקיומו "פרק זה שאנו אוכלים, ועם מוה: על שם שפקח הקב"ה על בית אבותינו במצרים..." ועם בדעת הנלות אומרים במקרא: "לען שם שפקח" - לשון עתיד.

הר אילטנק... ביל' בפ"ר "נון בגרה", לדוד כאנ' חסן גודל.
כאו נזר שרש דולדלן פווייזות "סח' צידים". וא' חננו את גיטס הנדרש להונטה באויל, ווגנו אונטו אילט כבר תההש. חננו אונטו, תא הסה שוכביה לעליי מיוי הקב"ה, מושם שאונטס מלול בקב"ה ובבבון מלואה וועלטמן, משום שותעלן או שלאי של אונגה מולטלות.

כך היה היללה הזה בשבי ירושאל,ليل האמונה הנגדולה,ليل הילמה אשר לפמי לא היה כמותו סחוריין לא היה כמותו. אונטס, עדין הם מברדים, והחטטי דידי מזוקים בהם בעיל-עדין, אבל באסות כרב הפקיע עבכם להילטן מהות ריבלות ללבינו. כל בחרוי וכל קרב וכליות משל עצים, רוז'יראל ואולר, כל בתי קרבין שולחן ניטס' "במי בקי' שראל" (שותות ד, כב) - שיטין פליי כוּגנאר-כובד ליאו-לה. רקיל הילמה הילמה נילמייה, קל כל העמל כלו. וועד ליפוי שנגלה הדר בפערלן, כל בחרוי ואו, בכת' ירושאל קידושים. כרב חוו גבשס, כרב קבלן אוו בסופה והלה.
אמונת גנס' לטעום היא טווע לאו הי' שראל, וכל עוד שול צרי' הילהת ואין כל משץין להיות, עדין אונטלה לשואל, עדין דרכם פיפוי.

ירושו, שטוכה בקורבן, בפינון, שעס' ישבון בטוכו ומוכרו, כ"ם פולקעת חנינים וגוי קדוש" (שפתות יט, ז).

הר אברהם פוס

לע"ג החותנת, האם, מורת הענטשא שוווץ ע"ה בת ר' יצחק יעקב הלוי הי"ד
לכ"ע י"ד בשבט תשע"א

כמו כן נתקבלה תרומה מאות מושפה נולטן ותח'!
לע"ג מורת רותי גולטמן ע"ה בת מושפה ווילט סטמן ישיבדחת"א
לכ"ע י"ב בשבט תשע"ג

נתקבלה אף תרומה מאות ר' יצחק רוטפלד ז"י
לע"ג אביו, ר' ברוך בר' שטולר וויסל' זיל, נכ"ע ח' שבט תשע"ח
תנצ"ה

לאורים נלך / עורך: נפתלי יעדי

"ויהי לך לאות על יזק ולזכרו בין עינייך" (יג, ט)

כasher קרמו ימי של בעל "אור החיים" הקדוש למות, באה אלוי אשתו הרבנית ודמעות בעינה, ותאמר לו: איש הרב, אתה יודע כי אני נשארת בעירום וחוסך-כל, ומפני בווא ערוי בזען הנה הרב: אהרי מותי, יבוא אליך איש עשיר ויציע לך של שיש דעתו מהתפלין בכל עת שהוא מונח אוון אף לא לרגע קען. אהרי אחד פתני עמו, לכל יסיח דעתו מהתפלין בכל עת שהוא מונח אוון אף לא לרגע קען. אהרי מות של הרב הקדוש, לא נפל מבורבי ארצתה. הרבנית נתנה לעשיר את התפלין והוא שילם תמורה שלש מאות ליריות והב אף קיבל על עצמו את קיומן. העשיר קים את התנא ובכל יום כאשר היה את התפלין של בעל "אור החיים" הקדוש, שש בתהו מותה רוח מיהירה שורה בפניו, והוא אכן לא הסח את דעתו מותפליין, אף לא לרגע קען. והנה פעם אתה, בהוועו במאצע לתפילת, ניש אלוי אחד ממשרתו ושאליה בענייני הבית בפיו. תחיליה לא שם העשיר את לבו אל המשרת, אך משה הפשר במאד, ענה בעקרזה ושלחו לדרכו. מאותו רגע, השUSHIR כי תיפלתו איננה בשורה בפניו ואתה התרומות נש'ה שייתה עמו תמיד בתפילה, איננה, בזוחה האיש, כי נפל פסל בתפליין ופסך בבדיה סופר שת"מ מוחה. והנה לזרדמתה, כאשר פתח הסופר את התפלין, מצא בפינס קל במן ואון עליו שמוא. מיד הבין העשיר את אשר קrhoו, אך את הנעשה לא אפשר היה להסביר.

על פי "אוצר המעשיות"

"זכר נא באזני העם, וישאלו איש מאות רעהו" (יא, ב)

רבי לוי יצחק מרבדצ'ין, שמע פעם יהודי משיח לבו לפמי רב אחד וקובל לפניו על מגבו הרע. סובל הוא צרות לאין-שיעור ואר על פמי כנשמדת הוא הכל כוחו לכלכת בדרך השור ולקיים את כל המצוות. מעולם לא הרע לאייש וקצרה דעתו להרבין, מדוע מגיעת לו צרות גדלות כל כז' היתכן, נאחה יהי'ו, ז' תורה וזה שכרה. יום אונטו הרב ואמר: הוכונה איננה לשכר נשמי, אלא לשכר רוחני.
ההтурב ר' לוי יצחק בשירה ואמר: טענותיו של היהודן נכוונות ובמודאי שהקב"ה מתכוון לשכר נשמי, שהרו נס הscr שערין לישראל היה נשמי ורוחני, והרבי קובל את התורה שהיא יקרה ממנה ומלאפי זהב וכוסף. על פי "סיגנורס של ישראל".

ברבי המערכת: רוב אברם פום, משה רום, נפתלי יעדי, יהודה מלך
הערכה בסיעון אברוי כלל י"ד ברוזמן ללימודיו הרואה ויונין, בית שפראי, רחובות

טלפון: 08-9412048

אתרם ביזיורונג: www.pirsuma.com/siach

הדף: דפוס ש.ה.ר. רחובות טל. 08-9475106

שיח באור החיים

נילת פיום יאיר

הרבי שיש

"חנוך לנער"

העבר, ממשענותם והקלותם שיש למלא מטרתם, מביבה בסופו לא רק דבר לאבדון ורין, ליעזרות חברה חסרת יצקה כל שהיא, לא רק לעיר אמר אס עטבונא.

כאשר אודם קאנל מנגב בעיל ספק או וחוטר בחוחן כל שהוא, טטה דורך כל לזרוא אל הנוקדה הקומודין. לדוגמא, אודם עלה ממדינתה בתקב'ת לא-טכ'ר הדרה האורה כהה פעלע, היור אונ רגלא פולג'ה קהקדומין, בה כבר היה ואותה האה מכין. חסיד-מושתת, לא מיצא אתה קודה קודת דעתה בה שחשון, שכן לבבו רוחנו וдол אינן קיימין.

כאן אונ גאנט מעסיל לוייטה החשייח השחוב לכך, כל לנו עדים למתרחשויות כוים במערכת החינוך. אבען דורך, האליומוט, חורש יונטעלט בעיניך, גאנט מונזאצ'ס סטטיטס מדיאינס כל'ה, נס' לחוטונין, לערלען, גאנט מונדסוטה הערנין הדמי. מעכ' הז גווע בעכ' ביהודה רה' היינש' בחילק פס-דיאגרט, גוונת, שענעל' צווער-תדי – אונ מוקום עלאב' המישין. מקצועות עכרים שעדנו לעזב עלען את דמותה האה, ס' נחנקת תמכיתם לילמודים וההלהגען מלעכ' בה השועץ, ס' יונ זונע אונ אש רוח'ו". רק כוונה אל מסורתם שמנחו והונצטו זונע דורות ובוכותה בהן, היורו אונ מערכות העדיכים שולונו בה ווקסן לה, בצע' קיימין.

נפתלי ערי

ולמען תספר באזני בנק"

מנחם אדלשטיין

"את אשר התעלلت במצרים"

בחותל פרשטו נר, שמהמת נדענו מ"לעמן תשפ
אַגָּנָן בְּנֵן אֶת רֹאשׁ הַלְּבָנִי בְּמִצְרַיִם" (ו'). בראב' ברוח אשנאי,
הַסִּתְמָן לְמַמְּרֵךְ, הַיּוֹם הַכְּבָדָה כְּבָדָה
נִשְׁאָר בְּלֹא כָּלָבָד, וְאֶת לְמַמְּרֵךְ כְּבָדָה כְּבָדָה
וְשִׁירָה "קְסִירִי", מְלֹאת שׂוֹקָעַ לְגַע, כְּלָמָד
הַתְּעִילָתָה פִּיסִית, אֲבוֹזִית, אֲלָמָתָה תְּעִילָתָה
הַתְּעִילָתָה, אֲלָמָתָה תְּעִילָתָה, אֲלָמָתָה
בְּמִצְרַיִם, וְאֶת אַלְמָנָתָה תְּלִבְשָׁרָה – בְּמִצְרַיִם".
ובארש' שאלת במתיחת, מוגיש' או"ר הח'רוי": "ה' חוכבו...
בא... להדרין יי' אין צלולין כוונה בפערין, אלא חוץ אמרות קברון,
הַמְּנֻבָּחָה, בְּכָל שְׁאָלָה... בְּרוֹאָה, שֶׁמְּלָעָתָה – תְּהִלָּתָה
עֲשִׂיָּה, ומטרת הפסוק הָאָה נָמָא בְּמִנְחָת סְדָם נִקְרָא
הַעֲשִׂילָת, וְאֶלכְּנָה תְּלִקְחָה שְׁבָדָבָסִים אַבָּא...
דּוֹדָלָה, הַשְׁעָרָה, אַבָּא...
וְעַדְלָה תְּלִקְחָה עַדְלָה. וְעַדְלָה תְּלִקְחָה עַדְלָה.

פִּתְחָה
בְּאַלְפָה

עוזדות שבת (ב)

שבת שעbara למונדו, שצורך לאוכל "כבייצה" פט בשבת, ובמקום הצורך יכול להסתפק ב"קוזית" כדי לצאת ידי חובה שעודה בשבת.

רב אריה זיל

הפקונים גור, אך אמור לפאות ידי חותם סעודת שבת ב"מת הוצאה בכיסו", שברכתה מונוטה האודז'ו הוקן ר' סימון קסה, סי' י (בת היליאו), שrok אס אוכל בשיעור של קביעות סודאה, יכול לפחות ידי חותם סעודת שבת, והוסיפו בהגנה, שכוסחו מינו הקל יותר, שאיפיל כשלכל מוחות משוערו קביעות סודאה, ויצא ידי חותם סעודת שבת. אך ובין סוברים וזהא "בפסקי תשובה" – ח', סי' רעד, אותן י'ו, שrok אס אלל "מת הוצאה בכיסו" בשיעור קביעות סודאה, יכול לפחות ידי חותם סעודת שבת.

בקבוץ שיין הווא' (ט, עמוד נ) הבהיר בסוף החומר כי ניבא ב'

קניבסקי. שיקת הוכחות הראשונות לאכול בכדי "אלילת